Ч. 121 Середа 2 (14) червня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Що чувати з австро-угорскою угодою. — Димісия кабінету Дюпюя. — З мирової конференциї в Гаґї).

Vaterland подав був вість, що оба президенти міністрів готові були в суботу зірвати дальші переговори з причини нових трудностий і що навіть ще теперішний стан річи єсть ще „дуже непевний“. На то каже урядова Wien. Abendpost згідно з угорскими ґазетами, що підчас переговорів в справі уложеня змісту нової умови виринули були, що правда, деякі трудности, але при дальших конференциях їх усунено, так, що компроміс можна вже уважати за залагоджений. Подібно доносить і угорска ґазета Budap. Naplo, котра каже, що компроміс єсть вже вповні залагоджений. Розходить ся ще лиш о технічну редакцию предложень в сій справі для угорского парляменту, а та вимагає великої оглядности. Засіданє угорского парляменту, на котрім та справа буде предложена, відбуде ся мабуть в четвер. День перед тим предложить Сель зміст компромісу на засіданю партиї лїберальної.

З Будапештеньских кругів парляментарних доносять, що переговори компромісові тревали длятого так довго, бо міністер справ заграничних ґр. Ґолуховский мусів насамперед поінформувати ся у дружних держав, чи нова угода не відобє ся в якийсь спосіб на межинародних договорах. Отже інформация та випала користно.

Кабінет Дюпюя подав ся до димісиї. Президент републики, Любет, запросить президентів палати послів і сенату на нараду над ситуациєю. Отсе найновійша і певно не мало сензацийна вість з Парижа. Що спонукало цілий кабінет Дюпюя подати ся до димісиї? На око мала річ: неухвалене палатою послів такого порядку дневного, на який годив ся президент міністрів Дюпю. Річ була така: В палаті послів заінтерпелював пос. Валья (социяліст) з причини острого поступованя поліциї в неділю і хотів знати, яку інструкцию дало правительство орґанам поліциї. На то відповів Дюпю, що інструкция була коротка: „Треба удержати порядок“, бо без него не може устояти ся ніяке правительство. Зі скрайної лївиці поставлено тогди кілька порядків дневних межи иншими і порядок дневний пос. Сомата, похваляючий заяву правительства. Дюпю заявив, що прийме лиш сей порядок. Палата відкинула кілька порядків дневних а ухвалила 366 голосами против 177 порядок дневний пос. Рюо слїдуючого змісту: „Палата підпирає таке правительство, котре боронить републику і порядок публичний і переходить до порядку дневного“. По сїй ухвалі президент міністрів Дюпю а за ним і всї міністри вийшли з салї. Тогди засіданє закрито а слїдуюче назначено на понеділок. — Се отже була причина, що кабінет Дюпюя подав ся до димісиї.

До Daily News доносять з Гаґи: Німецкий делеґат Цорн виголосив в комісиї мову, в котрій подав до відомости членів комісиї, що після інструкциї, яку лише що одержав з Берлина має заявити, що правительство німецке не може згодити ся на засаду установленя постійного суду мирового, бо німецкий цїсар не зобовяже ся приймити рішенє судів, котрих він не іменував, в случаях, які ще не стали ся.

Новинки.

Львів дня 13-го червня 1899.

— Ц. к. краєва рада шкільна ухвалила між иншими на засїданю з дня 5-го червня 1899: 1) іменувати народними учителями: Ів. Одрембского учителем видїлової школи в Ярославі, Ем. Найвірт і Мар. Констанкевичівну старшими учительками 5-кл. школи женьскої в Лїську, Павла Бохенка старшим учителем 6-кл. школи мужескої в Горлицях, Леок. Кричковску молодшою учителькою 2-кл. школи в Яблонові, Юл. Любовецкого старшим учителем 4-кл. школи мужескої в Коломиї, Ів. Сочиньского при 1-кл. школї в Давидківцях, Мих. Кореневича в Камінках, Йос. Осаду в Пятковій і Володим. Чанку в Яричеві старім.

— Ц. к. Намістництво уділило презенту на опорожнену греко кат. парохію в Рибні цїсарского надана о. Юліянови Герасимовичеви, дотеперішному пароховн в Пилипківцях.

— Урядові години в головних урядах податкових. На основі розпорядженя Міністерства скарбу з дня 23 марта 1899 управильнила президия ц. к. краєвої дирекциї скарбу у Львові в по-

12)

ВІКТОРИЯ.

Історня одної любови.

(З норвежского — Кнута Гамзуна).

(Дальше).

Коли хто спитає, що то єсть любов, то она не єсть нічим иншим як вітром, що шумить в листках рожі, а відтак утихне. Але часто єсть она нерозривною печатию, що треває ціле житє, нераз і поза гробом. Бог сотворив єї в ріжних родах і она ріжно проявляє ся.

Дві матери ідуть одною дорогою і розмавляють з собою; одна з них одїта в веселі, синї суконї, бо єї муж вернув з дороги. Друга одїта в жалобі. Она мала три дочки, дві чорняві, третю біляву і та білява умерла. Тому вже десять лїт, цїлих десять лїт а мимо того єї матїр носить по нїй жалобу.

— Як нинї красно! — тїшить ся синь одїта мати і сплескує руками. — Тепло і любов заголомшують мене, я щаслива.

Але чорно одїта мати іде тихо, не усьміхає ся і не відповідає.

— Чи ти все ще сумуєш за твоєю малою дочкою? — спитала синьо одїта в своїй невинности. — Таж то вже десять лїт, як она умерла!

Чорна відповідає:

— Так, тепер мала би пятнайцять лїт.

Аби єї потїшити, каже синя:

— Алеж ти маєш ще дїти; лишились тобі дві дочки.

Чорна плаче і каже:

— Але нї одна з них не єсть така хороша і білява.

І обі матери розходять ся і ідуть кожда своєю дорогою, кожда з своєю любовію.

Але обі чорняві дочки любили також, а обі любили того самого мужчину.

Він прийшов до старшої і сказав:

— Хочу вас просити о раду, бо люблю вашу сестру. Вчера спроневірив ся я їй, она прихопила мене на тім, як я в сїнях цїлував вашу служницю; она скрикнула, немов би зойкнула і перейшла попри нас. Що менї дїяти? Я єї люблю, поговорить з нею і поможіть менї!

А старша поблїдла і вхопила ся за серце; але усьміхнула ся, немов би хотїла его поблагословити і сказала:

— Я вам поможу.

На другий день пішов він до молодшої, упав перед нею на колїна і визнав їй свою любов.

Она змірила его очима від стіп до голови і відповіла:

— На жаль не можу вже видати нї одної десятикоронівки, як ви того хочете. Ідїть до сестри, она має більше.

І вийшла з комнати з гордо піднесеною головою.

Але коли прийшла до своєї комнати, кинула ся на землю і ломила руки з любови.

* * *

Зима, на улици студено, мрака, порох і вітер. Іван знов в містї в старій комнатї, чує як тополї опирають ся о стїну і нераз витає свитаючий день з свого вікна. Тепер вже сонця нема.

Робота розірвала его, на столї лежали великі аркуші записаного паперу і їх більшало заєдно, чим дальше поступала зима. То були повістки з царства его уяви, довший, безконечний ряд.

Але днї були ріжні, добрі міняли ся зі злими, а деколи, як він був занятий роботою могла одна гадка, двоє очий, одно слово з давного часу зворушити его і змінити его настрій. Тодї він вставав і почав ходити по комнатї з одного кута в другий; він то нераз робив, біла стежка на єго помості значила єго дорогу, а стежка з кождим днем білїшала.

Нинї, коли не можу працювати, думати, не можу успокоїти ся по споминах, сїдаю аби списати, що я пережив тої ночи. Дорогий читателю, я мав нинї страшний день. На дворі паде снїг, на улици нема майже нї одного чоловіка, всьо замрачене, а моя душа страшенно порожна. Я ходив цїлими годинами по улици, а вкінци тут по моїй комнатї і старав ся трохи успокоїти ся; але прийшло пополудне а менї не полекшало. Я, що мав бути теплий, став зимний і блїдий як погаслий день. Дорогий читателю, в тім настрою спробую писати о ясній, хорошій ночи; бо робота спонукує мене до спокою і як мине кілька годин, то може знов повеселїйшаю.

Хтось пукає до дверий і до комнати входить Каміля Сеєр, его суджена. Він кладе перо і встає. Обоє усьміхають ся і витають себе.

— Ти не питаєш мене о бали — каже она зараз і сїдає на кріслї. — Я танцювала всї

розуміню з президиями висших судів краевих у Львові і Кракові, урядові години в головних урядах податкових у Львові і Кракові в той спосіб, що в будні дни буде тревати урядоване від години 8-ої рано до 3-ої з полудня, а в сьвята і неділї від 8-ої рано до 1-ої пополудни. Каси тих урядів будуть отворені в будні дни до 2-ої години по полудни, а в сьвята і неділї до години 12-ої в полудне.

— **Іспит зрілости** в дрогобицкій гімназиї відбув ся під проводом краевого інспектора п. Ем. Дворского в днях від 5 до 6 червня с. р. Сьвідоцтво зрілости одержали: Стан. Бромович, Люд. Цетнарский (з відзначенєм), Менд. Готлїб, Володим. Кіндий, Володим. Кобрин, Іс, Кернер, В. Крайчик, Ер. Ланьцутский, Авг. Лукашевич, Мойс. Мендельзон, Мар. Стшетельский, Ігн. Ших, Людв. Вацлавок, Шае Цаймер, Меч. Жебровский (з відзначенєм). На один рік репробовано 1 ученика, до поправки по ферияx позволено приступити двом абітуриентам.

— **В справі заснованя дївочого інститута в Станиславові.** Видїл Тов. „Шкільна поміч" в Станиславові запрошуе сим на спільну нараду в справі заснованя в Станиславові дївочого науково-виховуючого інститута. Нарада ся відбуде ся в комнатах „Рускої Бесїди" (ул. Собіского ч. 18) дня 29 н. ст. червня в четвер 1899 о год. 4 по полудни. Справа важна і Видїл мае надію, що всї, котрим добро нашої молодежи, нашої будучности лежить на серци, зволять потрудити ся на згадані збори. — *О. І. Порайко*, голова; *Андрій Шахнович*, секретар.

— **Розбійничий напад.** Якийсь незнаний, молодий чоловік напав в понедїлок вечером в Кривчицкім лїсї на повертаючу зі Львова учительку з Кривчич Софію Мсцївоевску і грозячи їй ножем, зажадав гроший. П. Мсцївоевска хотїла ставити єму опір, а тодї опришок кинув ся на неї, покалїчив еї ножем і вирвав їй з рук торбину, в котрій було 30 зр. та утїк в лїс. Покалїчену, зімлїлу від уплину крови, найшли вертаючі з міста робітники і занесли еї до дому, де візваний лїкар по перевязаню ран заявив, що еї житю не грозить нїяка небезпечність. Розбійника доси не зловлено.

— **Нову читальню „Просьвіти"** отворено дня 28-го мая с. р. в Городовичах, старомісксго повіта. Коло заснованя читальнї найбільше потрудив ся писар громадский і агент „Днїстра" п. Дмитро Щерба. На загальних зборах членів повитав вібраних в імени головного видїлу „Просьвіти" о. Ортиньский, катихит учительскої семинариї в Самборі, яко висланник самбірскої філії. — Членів вписало ся понад 50. При читальни отворено заразом склеп і він дуже гарно розвивае ся. Від 24 марта до 10 мая було 57 зр. чистого приходу.

— **Обманниця.** Подае ся до відомости всїх Вп. сьвящеників і ц. к. жандармериї, що від довшого часу уживае ся між Львовом а Перемишлем якась обманниця, а представляючи себе за своячку знакомої гостинному домови родини, каже ся добре гостити, відослати де їй їхати хоче ся, і відтак натягае добрих людий немилосердно. В той спосіб видурила недавно у о. Ю. Пл. в Д. під Самбором гарне дамске футро і шаль, а у о. Ст. М. в Г. плед вартости 15 зр. Обманниця есть, як на жінку, більше піж середного росту, чорнява, а рухами і великими ногами робить враженє мужчини. Судячи по тих двох фактах мусїла она і других добрих людий в той спосіб обікрасти, тому може би пошкодовані і про свої шкоди та свої дотичні спостереженя подали до прилюдної відомости, а було би лекше дістати промислову пташку під ключ безпеченьства.

— **Зима в лїтї.** Від Делятина пишуть: Дня 4-го червня мали ми тут досить сильний мороз; іней побілив гори і долини і зійшов аж о 8-ій годинї рано дня 5 червня. Дня 11 червня падав на долах снїг з дощем, а в горах сам снїг. Верхи гір покриті верствами снїгу; худоба в полонинах дрожить від студени і ричить з голоду. Ярі засїви сильно потерпіли, особливо бараболї. — І з инших сторін краю доносять о приморозках і сильній студени.

— **Із Зборова** пишуть під днем 10 с. м.: Нинї рано в Зборові на передмістю Загробеля убив син рідного батька за те, що батько сварив на него, казав: „у поли неполена пшениця, а ти дармуеш!" Син жонатий і мае четверо дїтий, а отець мав около 75 лїт. Убийника увязнено.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

Ради господарскі.

☛ **Дешевий але добрий патріотизм: Хто хоче бути добрим хоч тихим патріотом, нехай намавляе наших селян господарів, щоби читали пильно всякі ради і науки господарскі.**

☛ **Старайте ся облекшити собі всяку роботу!**

— Легка і скора а при тім добра робота поплачуе всюди, а в нинїшних часах она таки дуже потрібна, і то не лиш для промисловця і ремісника але й для господаря на ріли. Минули ті часи, коли досить було порити трохи землю та засїяти, а відтак не робити нїчого і ждати лиш на урожай; нинї треба добре наробити ся коло землї, коли хоче ся мати бодай який такий дохід з неї. А на дохід складають ся також і робота і час: чим тяжша робота і чим більше треба на ню часу, тим менший зиск. Ба, при дуже малім зиску а тяжкій праці і довгім часї мае ся по правдї лиш страту. Наші господарі сільскі як-раз через то найбільше біднїють, що не беруть роботи і часу в рахубу. При улекшеній роботї зменшить ся і час а рівночасно збільшить ся і зиск. Але як улекшити собі роботу? На то треба іти до голови по розум, а хто не мае власного розуму, мусить собі его від других позичати. Роботу можна улекшити собі не лиш тим, що хтось зручно до неї бере ся, але ще більше тим, що добирае собі до роботи відповідні знаряди, машини. Така проста машина як н. пр. звичайна підойма або дручок улекшуе вже значно роботу. Неодну річ чоловік руками би не підоймив а підоймою підойме. Звичайний журавель при керници то велика підойма а він помагае тягнути воду, бо его другий конець важить в долину і тягне відро. Подібним журавлем можна двигати великі вязанки сїна на високі стоги або кл...и (стирти). Велику прислугу може робити завішене в стодолї десь межи кроквами кружело. Тачки в господарстві; значник до робленя рівців під насїнє, з зубцями з одного боку ширше з другого вузше вбитими; граблї, зроблені так, що коли і обернути зубцями до гори, то мае ся зараз лопатку до вістругуваня землї, масничка з корбою до робленя масла і богато, богато всїляких иньших знарядів улекшають дуже роботу, скорочують час а тим самим збільшають зиск. А неодин з таких знарядів може сам господар собі і придумати і зробити. Коли же не уміє сам придумати, то нехай учить ся від других. Отже старайте ся в той спосіб облекшати собі роботу а зискаете і на часї і будете мати більші доходи.

— Від чого гниють бараболї. Звичайно в липни і серпни іменно коли лїто слот-

---

танцї. Баль тревав аж до третої години. Я танцювала з Річмондом.

— Дякую, що ти прийшла — відповів Іван. — Я нинї чогось такий сумний а ти весела, то менї поможе. А як ти була одїта на бали.

— Червоно очевидно. Ах Боже, вже не знаю, але я мусїла певне дуже богато говорити і сьміяти ся. Так було гарно. Я була одїта червоно, без рукавів. Річмонд при посольстві в Льондинї.

— Так!

— Єго родичі Анґлійці, але він тут уродженвй. Що ти робив з очима? Они червоні. Ти плакав?

— Нї — відповідае він і сьміе ся — але я заглядав до моїх повісток, а там тілько сьвітла. Каміля, як хочеш бути чемною дївчиною, то не дри того паперу, що держиш в руцї.

— Ах, Боже, я така задумана. Не гнївай ся, Іване.

— Нїчо не шкодить; то лиш записки. Але скажи менї: ти певне мала рожу у волосю?

— Очевидно. Червону; була майже чорна. Знаеш, Іване, ми по вінчаню моглиби поїхати до Льондона. Там не так страшно як кажуть і то лиш видумка, що там так дуже мрачно.

— Хто так казав?

— Річмонд. Казав то тамтої ночи, а він там був. Ти знаеш Річмонда?

— Нї, не знаю. Він раз сказав промову на мою честь; тодї мав в сорочцї диямантні спинки. То всьо, що я о нїм знаю.

— Він дуже милий. Ах, як він приступив до мене і поклонив ся та сказав: „Ласкава панї мене не пізнають...." Знаеш, я подарувала єму рожу.

— Так? Яку рожу?

— А ту, що мала у волосю.

— То ти хиба залюбила ся в Річмондї?

Она червоніє і живо боронить ся:

— О, нї, борони Боже. Не треба аж любити, аби сказати, що хтось есть милий... Іване, чи ти ошалїв? Я вже нїколи не вимовлю его імени.

— Алеж я не до того говорю — не гадай собі то... Противно, я подякую єму, що тебе так добре бавив.

— Ага, зроби то — посьмій лиш то зробити! Я кажу тобі, що вже нїколи в житю не скажу до него нї одного слова.

— От, не говори! — відповідае Іван. — Хочеш вже іти?

— Не можу довше сидїти. Як далеко ти зайшов в своїй роботї? Мама питала ся о то. Знаеш, я вже кілька тижднів не бачила Вікториї, аж тепер стрітила я еї.

— Тепер?

— В тій хвили, як я сюди ішла. — Она усьміхнула ся. — Нї, мій Боже, як она збридла! — Прийдеш коли тепер до нас?

— Прийду — відповідае він і зривае ся з крісла. Єго лице сильно почервонїло. — Може вже в найблизших днях. Мушу насамперед написати ще одну річ, що менї прийшла на гадку. Конець до моїх повісток. Так, мушу то написати. А як скінчу то прийду. Дякую за відвідини, Камільо. Забудь, що я сказав, я не гадав нїчого злого.

— Я о тім і не гадаю. Але его імени більше не вимовлю. Нїколи більше.

* * *

На другий день рано приходить Каміля знов. Она блїда і незвичайно неспокійна.

— Що тобі — питае Іван.

— Менї? Нїчого! — відповідае скоро. — Я лиш тебе люблю. Не гадай, що менї справдї що бракуе, або що я тебе не люблю. Нї, тепер послухай, що я вигадала: Ми не поїдемо до Льондона. Що ми там будемо робити? Він певне сам не знав, що говорив, там далеко більше мраки, як єму здаеть ся. Чого дивиш ся на мене? Я не вимовила его імени. Такий крутій, чого він менї не наговорив. Не поїдемо до Льондона.

— Нї, не поїдемо — каже він задумуючись.

— Правда? Не поїдемо. Чи ти вже викінчив свою працю? Я така на то цікава. Кінчи чим скорше і прийди відтак до нас. Я послїдними часами не заходила сюди так часто; але від нинї буду кождого дня приходити і довідувати ся, чи ти вже готовий.

— Я скінчу незадовго — каже він і все дивить ся на неї.

— Нинї забрала я всї твої книжки до моеї комнати. Ще раз перечитаю їх; то мене умучить, я тїшу ся з того. Слухай Іване, будь такий добрий і відведи мене до дому; бо я не знаю, чи для мене самої цїлком безпечно іти так далеко. Справдї, не знаю. Може там хто жде на мене. Менї так здаеть ся.... — Нараз заливае ся сльозами і каже: — Я назвала его крутієм, того не хотїла я сказати. Він нїчого менї не наговорив, противно цїлий час був він.... В четвер мае у нас бути кількоро гостий, але він не сьміе прийти, лише ти прийди, чуеш? Обіцюеш менї? Але я не хотїла зле о нїм говорити. Не знаю, що ти собі о мнї погадаеш.

— Починаю тебе розуміти — відповів Іван.

Она кидае ся єму на шию і тремтячи хование лице на его груди.

не, показують ся на листю і билях бараболь якісь плями, котрих береги бувають білаві, а котрі відтак стають брунатні і на конець чорні; бараболине гниє, а бароболї не можуть вже рости і також зачинають гнити. Причиною сеї хороби бараболь есть малесенька плїсниця звана й навершняком або заразою (Peronospora infestans). Коли придивити ся плямкам на бараболянім листю через побільшаюче скло, то видко як з них крізь т. зв. щелинки (маленькі отвори в листках) вирастають нїби маленькі деревця, котрі на кінцях, звершку набреняють і творять т. зв. стожники (conidia) або бросні, котрими навершняк розмножує ся. Тоті стожники або бросні відділяють ся від деревець або тих ниточок що вистають з листка, відпадають і скоро дістануть ся до води, хоч би до одної каплї, пускають з себе розроднї а ті коли кільчать ся, вникають в живу ростину і точать єї тїло, котре гниє, не так від самого навершняка, як від того, що в листках позатикають ся щелинки, котрими листок дихає і що тогди творять ся иншї грибки (бактерії), котрі прискорюють гнитє. Зараза дістає ся і до молоденьких бараболь і там розрастає ся, творить грибницу, з котрої опісля по засадженю вирастають знову стожники. Коли де на бараболях покаже ся тота плїсниця, то треба ось що робити: Купити 2 кільо синого каменя всипати в густий полотнянний мішочок, налити до якої бочівки 50 лїтрів води і на ніч повісити той мішочок у воду, а синий камінь розпустить ся. В другій бочівцї треба відтак згасити 2 кільо вапна 50 лїтрами води і розпущене вапно цїдити через густе ситце (полотно) до води з синим каменем (не на відворот). Тою мішаниною треба скраплювати бараболю. Коли не ма до того відповідної сикавки, то можна то зробити за помочию соломянного кропила. Скроплювати треба три рази: в половинї червня, в половинї липня і в половинї мая.

Всячина господарска.

— Цьвіт і ягоди з бузини (не базника або хабзини) можна уживати на всілякі потреби. Засушеного цьвіту уживають яко ліку на поти. Сьвіжий сполоканий цьвіт усьмажений в медї (цьвіт цїлий кладе ся в ринку з медом так, що галузка сторчить до гори) дає знаменитий присмак хто єго любить. Ягоди смажать ся також в медї і уживають ся за праву до тїст. В тій цїли заварює ся мід в камінній ринцї.

— Сок з малин і суниць. В камінний горнець накласти малин кілько лиш дасть ся, поставити горнець до рондля з водою і так варити на вільнім огни а коли заварять ся здоймити з огня і поставити разом з рондлем на дві години в теплім місци. Коли вода остигне, то малини пустять весь сок. Тогди перецїдити сок через полотнянний мішочок, взяти на кварту соку два фунти цукру і зробити сируп з півтора склянки води, добре вишумувати і аж тогди зілляти сок до сирупу та заварити. По вистудженю зливає ся сок до фляшок, котрі завчасу треба собі приготовити а опісля добре закоркувати. Так само робить ся і сок з суниць.

Переписка господарска.

Андр. в Сор.: Чи добре зривати цьвіт бараболї? — Добре; через то збільшить ся видатність бульби. Бульба буде значно більша, а то тому, що богато поживи, якої потребує цьвіт і насїнє (зелені яблочка на бараболях), оберне ся на збільшене бульби.

Ю. Д. в Д.: Питане: В паперци посилаю муху, котру я часто подибував з пчолою в кігтях; раз видів я в неї хрущика, котрий тепер обїдає яблуні. Як вона називає ся? Чи не есть то Asilus oelandicus, Habichtsfliege? Є то мій ворог — і я єї все нищу, лиш тяжко єї зловити. Летить просто до очка улия і бере першу лїпшу пчолу. Комахи звані по нїмецки Bienenwolf, я ще нїколи не бачив, а прецінь тілько про ню пасічники пишуть! — Відповідь: Дуже інтересна муха, лиш годї єї було докладно розпізнати, длятого що роздушена і деякі делїкатнїйші єї части (н. пр. осязки або ріжки на голові) покришили ся і повідпадали. Але то річ певна, що ся муха належить до рода т. зв. мух хижаків, (Asilidae) котрі як ті вовки, або ще лїпше як половики кидають ся на другі мухи, комари, оси, пчоли, ба й на пауки, ловлять їх своїми сильними передними ногами, пробивають своїм сильним ссавцем та несуть їх в лапках у воздусї як половик курку, а відтак десь сїдають з своєю жертвою і висисають з неї єї кров (розуміє ся, не червону, але білу або т. зв. студену, яку мають всї комахи). Отже тоті мухи то справдешні розбійники і кровопиї. Тоті мухи найлїпше пізнати по тім, що они мають дуже сильні, грубо волохаті (як н. пр. у присланої) лабки з двома сильними кігтями (мов гачики) на кінци а межи тими кігтями видко виразно два малесенькі жовтаві платки т. зв. присма; на головцї коло ссавця мають они велику борідку. Важну ознаку творять також і осязки (ріжки) на голові. Тоті мухи суть по найбільшій части дуже пожиточні, бо они нищать всїлякі шкідливі комахи. До них належить: 1) Муха половик (про котру згадуєте) Asilus або звичайно Dioctria oelandica — назва від острова Елянд) она єсть чорна, з чорними крильцями і менша від присланої; 2) жовта розбійниця (Laphria, gelbleibige Mordfliege) она має червонаві лапки понизше колїнок, на кадовбі боками есть жовтава, покрита білявими і рудими волосками а жилка на крильцях суть боками як би обкопчені. (Отсе єсть здає прислана Вами муха). 3) Нїмецкий бородач, має осязки руді а боки мосяжно жовті; наконець 4) Шершенаста розбійниця (Asilus crabroniformis) має на крильцях позаду кілька темних плямок. — Підглядійте тоту муху, Всечестн. Отче і старайте ся знову зловити осторожно, щоби єї не роздушити, а тогди капніт на ню каплю бензини, або убийте в спіритусї, вбийте на шпильку, до маленького пуделочка прилякуйте на спід кусень корку, встроміт в него шпильку з мухою і так пришліть. Єсть се річ і цікава і важна, щоби знати, яка то іменно хижа муха робить шкоду в пасїцї.

К. В. Жовква: Слимаків можна позбути ся слїдуючими способами: 1) Понаставляти вазонки на ніч горі дном але підложити під них камінчик, щоби був вхід а до зваблення слимаків покласти під вазонки листя з капусти, морхви, ґрису і т. п., а до всхід сонця визбирати і знищити. — 2) Посипати землю мілким порошком з негашеного вапна або ґіпсом а також має бути дуже добра червона сіль. — 3) Обсипати грядку докола (зробити вал) сухим сосновим четинєм або сухою ячмінною половою з остюками.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— На зборах ради рільничої у Відни мав др. Д. Савчак відчит о райфайзенївских касах в Галичинї, а др. Стефчик о „кулках" рільничих.

— Приморозки і снїги в червни. З Ожидова і Княжого доносять, що там з четверга на суботу минувшого тиждня був сильний приморозок. Найбільше потерпіла від него гречка і фасоля. Коло Мельца (Західна Галичина) був онагди такий мороз, що аж на водї став лїд грубости шиби. Найбільше потерпіли бульба і фасолї. В горах коло Надвірної і Солотвини упали дня 10 с. м. снїги. Ячмена і городовина дуже потерпіли від студени.

— Цїна збіжа у Львові дня 12 червня: Пшениця 8·60 до 8·80 зр.; жито 6·40 до 6·60; овес 5·90 до 6·30; ячмінь броварний 6·— до 7·—; горох до вареня 6·— до 7·—; вика 4·50 до 5·—; бобик 4·75 до 5·—; гречка 7·— до 7.50; конюшина червона галицка 45·— до 55·—; біла 30·— до 50·—; тимотка 17·— до 20·—; шведска 40·— до 55·—; кукуруза стара 5·10 до 5·40; хміль —·— до —·— ріпак 9·50 до 10·25

— Але я і тебе люблю — каже до него. — Вір менї. Я не лиш єго люблю, бо я не така дурна. Коли ти мене питав тамтого року, то я дуже утїшила ся, а тепер прийшов він. Я того не розумію. Чи то так страшно з моєї сторони, Іване? Я люблю єго може трошки більше як тебе; я тому не винна, оно само найшло на мене. Ах, Боже, кілько я ночий не спала від часу, як єго побачила і люблю єго все більше і більше. Що менї робити? Ти старший, скажи менї. А тепер він мене сюди привів і жде на мене там на дворі, може змерз. Погорджуєш мною, Іване? Я єго не цїлувала, нї, не гадай собі; я дала єму лиш рожу. Чому нїчого не кажеш, Іване. Скажи що маю робити, бо я не видержу довше.

Іван сидів тихо і слухав єї. Вкінци сказав:

— На то не маю що казати.

— Дякую, дякую, дорогий Іване, що ти не гніваєш ся на мене — сказала она і витерла хустиною сльози. — Але не гадай, що я й тебе не люблю. Боже, я буду тут частїйше приходити і всьо зроблю, що схочеш. Лиш то одно, що я єго більше люблю. Я того не хотїла. То не моя вина.

Він встав мовчки і заложивши на голову капелюх спитав:

— Підемо?

Зійшли сходами на долину.

На дворі стояв Річмонд. То був чорнявий, молодий чоловік з хорошими і живими очима. Від морозу почервонїли єму лиця.

— Вам зимно? — спитала Каміля і підбігла до него.

Єї голос тремтїв від зворушеня. Нараз побігла назад до Івана, всунула руку під єго рамя і сказала:

— Даруй, що я й тебе не спитала, чи ти не змерз. Ти не взяв плаща; принести єго? Нї? То хоч позапинай сурдут.

І сказавши то стала запинати на нїм сурдут.

Іван подав руку Річмондови. Він був якось дивно непритомний, немов би то, що тепер дїяло ся, єго нїчо не обходило. Усьміхнув ся і промовив півголосом:

— Дуже рад, що бачу вас знов.

По Річмондї не було пізнати нїякої вини і нїякого удаваня. Коли витав ся з Іваном, появив ся на єго лици усьміх вдоволеня і він низько поклонив ся.

— Недавно бачив я в однїй книгарни в Льондонї одну з ваших книжок — відозвав ся до Івана: — То був анґлїйский переклад. Менї було дуже приємно бачити там ту книжку; то був немов привіт з родини.

Каміля ішла по серединї і що хвилї дивила ся то на одного то на другого. Вкінци сказала:

— То ти прийдеш в четвер, Іване. Не гнївай ся, що я лиш о своїх справах думаю — додала сьміючи ся. Але зараз обернула ся до Річмонда і немов би хотїла просити єго о прощене, запросила і єго на четвер. Будуть самі знакомі; Віктория і єї мати також запрошені, крім них буде лиш кілька осіб.

Іван нараз задержав ся і сказав:

— Я властиво можу вже вернути.

— До побаченя в четвер — відповіла Каміля.

Річмонд подав єму руку і щиро єї стиснув.

Відтак обоє пішли самі і щасливі своєю дорогою.

(Конець буде).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 13 червня. Вчера в полудне відбула ся під проводом Цїсаря рада коронна, в котрій взяли участь всї міністри, що займають ся переговорами угодовими.

Париж 13 червня. Президент Любет приняв димісию кабінету Дюпюя.

Будапешт 13 червня. Budap. Corr. доносить, що засїдане угорского парляменту, на котрім Сель дасть поясненя в справі компромісу, відбуде ся завтра, в середу.

Константинополь 13 червня. Директора копальні в Касандра, Швалїера, зловили розбійники і забрали з собою.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ГАЛИЦКИЙ

КРЕДИТОВИЙ БАНК

принимає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по

4½% на рік.

13

2 Патенти державні

дешево на продаж в цілости або лиш для Галичини. Купуючий може відпродати ліценциї майстрам мулярским, будівничим, бляхарам і всім більшим фабрикам. — Близших пояснень уділить під „Patent" o. R. 239 Haasenstein i Vogler **A. G. Hamburg.**

Інсерати

(„оповіщеня приватні") до „Газети Львівскої", „Народної Часописи", і всіх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень" в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всі дневники краєві і заграничні.

Для Львова і Галичини

головний склад і експедиция

WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.

находить ся

у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.

Аґенция дневників і оголошень

принимає також

пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

До Народної Часописи

і

Газети Львівскої

Всїлякі

ОГОЛОШЕНЯ

принимає виключно

АҐЕНЦИЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).